

РЕШЕНИЕ

№ 5421

гр. София, 16.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 24.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **54** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Д. А. Г., [дата на раждане] в М. област, гражданин на Руската федерация чрез адв. И. В. срещу Отказ от 03.12.2023г. за издаване на виза тип „D“, на съветник консул при Генералното Консулство на Република България [населено място], Република Турция.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. На първо място се твърди, че при постановяване на обжалвания акт административният орган е допуснал процесуално нарушение на разпоредбата на чл. 30, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /Н./, като не е спазил допустимия по закон максимален срок за издаването на акта. Във връзка с искането за издаване на виза са представени всички изискуеми по закон документи. От акта не става ясно в какво се състоят съмненията на административния орган относно автентичността на приложените документи за издаване на виза и истинността на тяхното съдържание, защо той счита, че те не представят достоверно целта и условията на пребиваване, по отношение на кои точно документи са налице тези съмнения, в правомощията на органа, от който са издадени и защо не се кредитира истинността на тяхното съдържание. Счита, че същият е издаден при липса на мотиви, което е и основание за отмяната му. Релевирани са доводи, че с оспорения отказ са засегнати гарантирани с чл. 8 от ЕКЗПЧОС права и свободи на оспорващия. Иска се

от съда да постанови решение, с което да отмени постановения отказ, като се върне преписката за ново разглеждане на подаденото от Д. А. Г. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят Д. А. Г., не се явява, представлява се от адв. Г., която поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът – Съветник-консул при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция, редовно и своевременно призован се представлява от юрисконсулт З., която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление № 23004782 от 07.06.2023г., подадено в Генералното Консулство на Република България [населено място], Република Турция, Д. А. Г., гражданин на Руската федерация, е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: копие от задграничен паспорт, издаден от Руската федерация; полица за сключен договор за медицинска застраховка; Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот от 25.02.2015г., съгласно който заедно със съпругата му са собственици на жилище в [населено място]; отчет по сметка в „Инвест банк“ АД; справка за съдимост, от която е видно, че същият не е осъждан и срещу него няма образувани наказателни производства в Руската Федерация; Решение за вписване на търговско представителство на чуждестранно дружество с ограничена отговорност „А.“, седалище [населено място], Р. Федерация в Единния Търговски регистър на Б. № [ЕГН]/15.12.2022г. с вписани трима търг.представители, първият от които е Д. Г.; Сертификат № 3091/21.08.2023г., издаден от Б., с който се удостоверява вписването на търговското представителство на чуждестранно дружество с ограничена отговорност „А.“, с БУЛСТАТ[ЕИК] и адрес в Р.България в [населено място], както и други документи, представени в Б. относно липсата на данъчни задължения на дружеството, годишен финансов отчет за последните две години, пълномощни за търговските представители, справка за актуално състояние от руския търговски регистър за всички вписани обстоятелства от образуване на дружеството и др.

Със Заповед №152/03.09.2021г. на Генерален консул в Генерално консулство на РБ в О., Турция са определени консулски длъжностни лица, които имат право да взимат самостоятелни решения за издаване на визи, отказ изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи в съответствие с указанията на Дирекция „К. отношения“- измежду които и М. В. А.- съветник КДЛ.

На 03.12.2023г. ответникът по оспорването издал оспорения отказ, с който на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ отказал издаването на виза вид“ Д“, тъй като не е доказана достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване или летищен транзит и не са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок.

Отказът е връчен на оспорващия на 09.12.2023г. лично срещу подпис.
По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, в това число и доказателства за спазена съгласувателна процедура.

Приложено е становище от Областна дирекция на МВР – Б., сектор „Миграция“, относно извършени проверки по искането за издаване на дългосрочна виза на чужденец, което е отрицателно на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ.

От ДАНС е постъпило писмо с рег. № М-3388 от 07.02.2024г., с което се уведомява, че съгласувателната процедура по подаденото заявление е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – Б., като е изразено положително становище за издаване на визата, тъй като за лицето няма данни, че представлява заплаха за националната сигурност. Посочено е също, че положителното становище на ДАНС не обвързва останалите компетентни органи, участващи в съгласувателната процедура, които могат да постановят отказ по заявлението за виза, съгласно другите хипотези, посочени в чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ.

След преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Д. А. Г. на 04.12.2023г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 14.12.2023г. (вх. № 45133), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган - Консулско длъжностно лице в Генерално консулство на Р. България в О., Турция, по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н. - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

В конкретния случай от приложените по делото писмени доказателства е видно, че към датата на издаване на отказа Министър на външните работи със Заповед от 2011г. възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Отказът е издаден от лицето М. А. на 03.12.2023г. и към тази дата по делото се съдържат писмени доказателства сочещи, че той е сред лицата, определени с нарочна Заповед на Генерален консул на Генерално консулство на Р. България в О., Турция, имащи право да вземат самостоятелни решения за издаване на визи, отказ за изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи в съответствие с указанията на Дирекция“

К. отношения“.

Издаването на акта извън срока по чл. 30, ал. 3 от Н. не се отразява на неговата законосъобразност, доколкото установеният законов срок е инструктивен.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“.

Към момента на издаване на обжалвания административен акт в настоящото производство, Република България прилага Общата визова политика на Европейския съюз при условията на Договора за присъединяване от 1 януари 2007 г. С Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С-225/19 и С-226/19, запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34). Съдът е посочил, че: "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита“.

В светлината на цитираното тълкуване, дадено от СЕС, настоящият състав приема, че оспореният отказ е в предвидената от закона писмена форма и формално съдържа реквизитите на ВК (Визовия кодекс), посочени по-горе съобразен и с практиката на СЕС по дело по съединени дела С-225/19 и С-226/19. Отбелязани са правните основания за отказ – чл.10, ал.1, т. 17 и т. 24 ЗЧРБ. Изложени са и кратки мотиви в „допълнителни бележки“: налице са ниска финансова стабилност и ниска доходност на дружеството, открило търговското представителство, поради което са налице съмнения относно доказано сигурни и надеждни средства за издръжка. В тази връзка, неоснователно е възражението за немотивираност на оспорения акт, тъй като направеното изявление в мотивите на административния орган е дало възможност на лицето да разбере основанията за отказ, срещу които е изложил съображения в жалбата. Предвид изложеното, не се налага отмяна на отказа в условията на чл. 146, т. 2 от АПК, като съдът приема, че е била спазена предвидената форма на обжалваният

акт.

Съдът приема също, че в случая е спазена процедурата от административния орган, издал акта и съдът не констатира допуснато съществено процесуално нарушение, което е ограничило правата на жалбоподателя в образуваното административно производство. Не са налице процесуални нарушения, които да са съществени и като такива да представляват самостоятелна отмяна на отказа в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът е издаден при правилно приложение на материалния закон.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид D. Заявлението е подадено на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са представители на чуждестранни търговски дружества, регистрирани в Българската търговско-промишлена палата, след проверка и оценка на представените документи относно активност и данъчна изрядност на дружеството, и относно планираните дейности на представителството.

Като правно основание за отказ на заявения вид виза е посочена нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Съгласно материалноправното основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ отказва се издаването на виза или влизане в страната на чужденец, когато: "не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит ". Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, отказва се издаването на виза или влизане в страната на чужденец, когато: са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване.

Становището за отказ, дадено в хода на съгласувателната процедура от органите на Областна дирекция на МВР – Б., сектор „Миграция“ кореспондира и обосновава мотивите на самия отказ, а именно, че са налице основателни съмнения за фиктивно изпълнение на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ с цел получаване на разрешение за пребиваване. Тази възможност в случая е и законово закрепена в разпоредбата на чл. 10а, ал. 3 от ЗЧРБ. Специфичното изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразеното становище на дирекция "Миграция" допълват мотивите на оспорения отказ, тъй като мотивите могат да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт (в този смисъл Тълкувателно решение № 16 от 31.III.1975 г., ОСГК, което в тази част не е изгубило сила).

Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. Съдът намира, че заключението на съгласувачия орган от Областна дирекция на МВР – Б., сектор „Миграция“ (ведно с мотивите му - обсъдени по фактите), съответства на доказателствата и в тази връзка е обоснован изводът, че търговското дружество не осъществява ефективна икономическа дейност и не следва търговският представител на фирмата да се установява в Република България, преди дружеството да е доказало икономическа ефективност от разширяването на дейността си, както и преди да е доказало целесъобразността от установяването на неговият

представител на територията на Република България. В случая от жалбоподателя се установява единствено, че е вписан като търговски представител на неюридическо лице без право на стопанска дейност. По делото няма доказателства каква дейност конкретно реално осъществява представителството на чуждестранното неюридическо лице, а данни за това в какво ще се изразява дейността на жалбоподателя като търговски представител не са представени. Предметът на дейността, която жалбоподателят е следвало да осъществява, не може да се конкретизира от съдържанието на Решение за вписване в единния търговски регистър на Българска търговско-промишлена палата за вписване на търговско представителство с наименование „А.“, със седалище в Руската Федерация, тъй като в това решение дейността на представителството е описана твърде общо. Видно от адреса на представляваната фирма е в Руската Федерация, а жалбоподателят е подал документи в О., като не е посочен адрес на месторабота. Относно втората предпоставка за издаване на виза - условията на престоя, няма приложени към заявлението за виза доказателства за финансовият ресурс на чуждестранното юридическо лице и получаваните от жалбоподателя възнаграждения. Така приложените към заявлението документи по чл. 19, т. 2 от Н., обсъдени съвкупно, правилно и обосновано са навели административния орган на извод за наличие и доказаност на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, вр. чл. 19, т. 2 от Н., поради което отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон (в този смисъл Решение № 7257/16.06.2021 г., постановено по административно дело № 4855/2021 г. по описа на ВАС и Решение № 6358/14.06.2023 г., постановено по административно дело № 4680/2023 г. по опис на ВАС).

Предвид на изложеното до тук, то необосновано се твърди, че е нарушено правото на защита, или каквото и да е друго процесуално право на жалбоподателя предвидено по националното право или по чл. 6, ал. 1 от Конвенцията. Направеното изявление в мотивите на административния орган е дало възможност на лицето да разбере основанията за отказ срещу които е изложил съображения в жалбата. Преди издаването на акта, е била извършена съгласувателната процедура между отделните компетентни органи и фактичката обстановка е била изяснена.

Неоснователно се явява и позоваването от страна на жалбоподателя на нарушение на чл. 8, ал. 2 от ЕКЗПЧОС, който твърди, че отказът фактически го лишава от право на личен и семеен живот и относно избора къде да живее и от ползването на жилището си, като част от неприкосновеното право на собственост. Действително, с чл. 8 от КЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретния случай, предвид семейното състояние на жалбоподателя, ако се приеме че е налице намеса в ползването на това право, същата се основава на ЗЧРБ, поради което не е недопустима, по

смисъла на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията.

Освен горното, що се касае до защитените права по Конвенцията и оплаквания за нарушаването им, ЕСПЧ във връзка с чл. 2, параграф 1 от Протокол 4 към конвенцията, е посочил, "Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе в дадена държава или да живее в нея и договарящите държави имат право - като въпрос на добре установено международно право и предмет на техни задължения по международното право, включително и по Конвенцията - да контролират влизането, живеенето и експулсирането на чужденци" - така по делото *Sisojeva v. Latvia*, пар 99, както и *Chahal v. UK*, параграф 73. Няма акт на Европейския съюз, който да създава право на граждани на трети страни на дългосрочно пребиваване в държава-членка на Европейския съюз. Т. право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. В националното право няма действаща правна норма, в това число и международен договор, който пряко да създава права на чужденеца за пребиваване на територията на страната. Следователно, не е налице субективно право, което да бъде нарушено от отказа да се разреши право на дългосрочно пребиваване в страната.

По изложените съображения жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и претенцията за разноси от ответника, на основание чл.143, ал. 2 АПК, следва да му се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София - град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А. Г., [дата на раждане] в М. област, гражданин на Руската федерация, срещу Отказ от 03.12.2023г. за издаване на виза тип „D“, на съветник консул при Генералното Консулство на Република България [населено място], Република Турция.

ОСЪЖДА Д. А. Г., [дата на раждане] в М. област, гражданин на Руската федерация да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: